

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 189 (XXXIII) — Nr. 355

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 7 aprilie 2021

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
387.	— Hotărâre privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, pentru protecția populației afectate de incendiul produs în județul Harghita	2–3
389.	— Hotărâre pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi	3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
149.	— Ordin al președintelui Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții privind aprobarea Procedurii de autorizare de către Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții a instituțiilor sau organizațiilor a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import	4–6
505.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea derogării în scop științific pentru specia castor (<i>Castor fiber</i>)	7
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 12 din 18 februarie 2021 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	8–16

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea scoaterii din rezervele de stat a unor cantități de produse și acordarea acestora ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, pentru protecția populației afectate de incendiul produs în județul Harghita

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 5 alin. 1 lit. a) și alin. 3, art. 8 alin. 3, precum și al art. 13 din Legea nr. 82/1992 privind rezervele de stat, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — (1) Se aprobă scoaterea din rezervele de stat și acordarea imediată ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, a unor cantități de produse, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre, în valoare de 867.974 lei, exclusiv transportul, pentru protecția populației afectate de incendiul produs în județul Harghita.

(2) Transportul produselor până la locul de destinație indicat de Instituția Prefectului — Județul Harghita se efectuează cu mijloace de transport puse la dispoziție de Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale.

Art. 2. — Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale scade din gestiune, la prețul de înregistrare, prin debitarea contului 689 01 00 „Cheltuieli privind rezerva de stat”, cantitățile de produse aprobate a fi scoase din rezervele de stat potrivit prezentei hotărâri, cu datele din avizele de expediție și procesele-verbale de predare-primire semnate de persoanele împuternicite desemnate de Instituția Prefectului — Județul Harghita.

Art. 3. — (1) Cheltuielile pentru intervenția operativă privind transportul prevăzut la art. 1 alin. (2) se suportă din veniturile proprii ale Activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pe lângă fiecare unitate teritorială, conform art. 1 alin. (2) lit. b) din Hotărârea Guvernului nr. 598/2014 privind înființarea pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale și pe lângă fiecare unitate teritorială a unor activități finanțate integral din venituri proprii, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Predarea construcțiilor ușoare din elemente modulate se face la locul de amplasare stabilit pentru realizarea adăposturilor colective de către Instituția Prefectului — Județul Harghita în limita numărului maxim prevăzut în anexă, care poate fi diminuat în funcție de necesarul efectiv la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, reevaluat de către Instituția Prefectului — Județul Harghita, la propunerea Primăriei Miercurea-Ciuc.

Art. 4. — (1) Distribuția construcțiilor ușoare din elemente modulate către populația afectată se realizează de comitetul județean pentru situații de urgență, prin grija Instituției Prefectului — Județul Harghita, după pregătirea și finalizarea locului de amplasare.

(2) Preluarea locuințelor de către persoanele sinistrate se face pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu precizarea obligațiilor și îndatoririlor primitivului, întocmit după modelul contractului-cadru de locațiune pentru suprafețele cu destinația de locuință prevăzută în anexa nr. 8 la Normele metodologice pentru punerea în aplicare a prevederilor Legii locuinței nr. 114/1996, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.275/2000, cu modificările și completările ulterioare, pe termen de un an calendaristic, dar nu mai puțin decât perioada necesară rezolvării situației locative definitive a sinistratului beneficiar de locuință provizorie.

(3) Pe măsura finalizării reconstrucției locuințelor, Instituția Prefectului — Județul Harghita preia de la populație construcțiile ușoare din elemente modulate acordate în condițiile prezentei hotărâri, iar acestea și produsele rămase nedistribuite către populația afectată de incendiu urmând a fi refolosite pentru protecția populației afectate, în cazul apariției altor situații excepționale care afectează un interes public major pe raza județului sau a celor din proximitate.

(4) Preluarea prevăzută la alin. (3) se face pe bază de proces-verbal de predare-primire, cu constatarea stării constructiv-funcționale și aplicarea măsurilor, după caz.

(5) Construcțiile ușoare din elemente modulate preluate potrivit alin. (3) și (4) se transmit, în condițiile legii, Instituției Prefectului — Județul Harghita, care va asigura gestionarea și conservarea acestora.

Art. 5. — (1) Documentele justificative privind distribuția produselor se păstrează la Instituția Prefectului — Județul Harghita, în vederea punerii lor la dispoziția organelor de control abilitate.

(2) Schimbarea, sub orice formă, a destinației produselor acordate ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, din rezervele de stat este interzisă și atrage, după caz, răspunderea civilă, administrativă, disciplinară sau penală.

Art. 6. — Finanțarea reîntregirii stocului rezervă de stat se efectuează în limita sumei de 867.974 lei din veniturile proprii ale Activității pentru intervenții operative și reîntregirea stocurilor diminuate, înființată pe lângă Administrația Națională a Rezervelor de Stat și Probleme Speciale, conform art. 1 alin. (2) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 598/2014, cu modificările și completările ulterioare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Tiberiu Horațiu Gorun
Președintele Administrației Naționale a Rezervelor de Stat
și Probleme Speciale,
Gheorghe Alecssei
Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

LISTA

produselor scoase din rezervele de stat și acordate ca ajutoare umanitare interne de urgență, cu titlu gratuit, pentru protecția populației afectate de incendiul produs în județul Harghita

Nr. crt.	Produsul	U.M.	Cantitatea	Valoarea fără TVA (lei)	Valoarea cu TVA (lei)
0	1	2	3	4	5
1.	Ulei rafinat din floarea-soarelui	litri	1.386	7.761	8.460
2.	Zahăr tos	kg	140	448	488,32
3.	Făină albă	kg	140	406	442,54
4.	Conserve carne porc	kg	600	9.780	10.660,20
5.	Conserve pateu de ficat	kg	402	7.678	8.369
6.	Conserve din carne cu legume (tocăniță)	kg	600	10.770	11.739,30
7.	Conserve din carne cu legume (ciorbe)	kg	804	14.432	15.730,88
8.	Saltele pat	buc.	277	41.550	49.444,50
9.	Paturi	buc.	277	69.250	82.407,50
10.	Pături	buc.	277	16.620	19.777,80
11.	Cearșafuri pat	buc.	554	24.930	29.666,70
12.	Fețe pernă	buc.	554	4.155	4.944,45
13.	Saci de dormit	buc.	277	49.860	59.333,40
14.	Construcții ușoare din elemente modulate	buc.	40	476.059	566.510
TOTAL				733.700	867.974

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru modificarea și completarea Hotărârii Guvernului nr. 1.486/2005

privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La anexa nr. 1 punctul I litera D, poziția 4 se modifică și va avea următorul cuprins:

„4. Sediile instanțelor judecătorești și parchetelor; paza sediilor, supravegherea accesului și menținerea ordinii interioare necesare desfășurării normale a activității — 517 obiective;”.

2. La anexa nr. 1 punctul I litera D, după poziția 12 se introduce o nouă poziție, poziția 13, cu următorul cuprins:

„13. Sediul Academiei Române situat în municipiul București, Calea Victoriei nr. 125, sectorul 1 (sediul central al Academiei Române și Biblioteca Academiei Române).”

3. La anexa nr. 3 punctul IV poziția 1, liniuța a treia „Academia Română și Biblioteca Academiei Române” se abrogă.

Art. II. — Posturile necesare pentru instituirea pazei și protecției cu efective de jandarmi la obiectivele prevăzute la pct. I lit. D poz. 4 și 13 din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum a fost modificată și completată prin prezenta hotărâre, se asigură prin redistribuire la nivelul Ministerului Afacerilor Interne, precum și la nivelul Jandarmeriei Române.

Art. III. — Hotărârea Guvernului nr. 1.486/2005 privind asigurarea pazei și protecției obiectivelor, bunurilor și valorilor cu efective de jandarmi, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 25 din 11 ianuarie 2006, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu cele aduse prin prezenta hotărâre, se va republica în Monitorul Oficial al României, Partea I, dându-se textelor o nouă numerotare.

PRIM-MINISTRU
FLORIN-VASILE CÎȚU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor interne,
Lucian Nicolae Bode
Ministrul finanțelor,
Alexandru Nazare

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MUNCII ȘI PROTECȚIEI SOCIALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ PENTRU DREPTURILE PERSOANELOR CU DIZABILITĂȚI, COPII ȘI ADOPTII

ORDIN

privind aprobarea Procedurii de autorizare de către Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii a instituțiilor sau organizațiilor a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import

Având în vedere:

— art. 9 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 68/2019 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări prin Legea nr. 77/2020;

— Hotărârea Guvernului nr. 1.002/2019 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii;

— art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 53—55 din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare;

— referatul Direcției drepturile persoanelor cu dizabilități nr. 2.100 din 21.01.2021,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.002/2019 privind organizarea și funcționarea Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii,

președintele Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Procedura de autorizare de către Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii a instituțiilor sau organizațiilor a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import, potrivit prevederilor art. 53 alin. (1) lit. a) din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată

și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii,
Maria-Mădălina Turza

București, 25 ianuarie 2021.
Nr. 149.

ANEXĂ

PROCEDURĂ

de autorizare de către Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii a instituțiilor sau organizațiilor a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import

Art. 1. — Prezenta procedură stabilește modalitatea și condițiile de autorizare de către Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adoptii, denumită în continuare *Autoritate*, a instituțiilor sau organizațiilor a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import, în baza prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul

fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare.

Art. 2. — Autorizația se eliberează de către Autoritate potrivit prevederilor art. 53 alin. (1) lit. a) din Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016, cu modificările ulterioare, și are modelul prevăzut în anexa nr. 1 la prezenta procedură.

Art. 3. — (1) Articolele importate în beneficiul persoanelor cu dizabilități sunt bunuri special proiectate pentru educația, munca sau progresul social al nevăzătorilor sau al altor persoane cu handicap fizic sau mental, dacă sunt importate de instituții sau organizații a căror activitate principală o reprezintă educația sau oferirea de

asistență pentru persoanele cu handicap și care sunt autorizate de Autoritate să primească astfel de articole scutite de taxă.

(2) La articolele importate în beneficiul persoanelor cu dizabilități, prevăzute la alin. (1), se adaugă și piesele de schimb, componentele și accesoriile specifice bunurilor în cauză și instrumentele folosite pentru întreținerea, verificarea, calibrarea și repararea acestora, cu condiția ca astfel de piese de schimb, componente, accesorii sau instrumente să fie importate în același timp cu bunurile respective sau, dacă sunt importate ulterior, să se poată identifica faptul că sunt destinate folosirii în legătură cu bunurile scutite anterior la import sau care sunt eligibile pentru acordarea scutirii la momentul în care se solicită scutirea pieselor de schimb, a componentelor sau a accesoriilor și a instrumentelor în cauză.

(3) Bunurile scutite la import nu pot fi utilizate în alte scopuri decât pentru educarea, munca sau progresul social al nevăzătorilor sau al altor persoane cu handicap.

Art. 4. — (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 2, instituțiile sau organizațiile care respectă cerințele prevăzute la art. 3 depun la Autoritate următoarele documente:

a) cererea pentru eliberarea autorizației, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2 la prezenta procedură;

b) actele de înființare, organizare și funcționare ale instituției sau organizației solicitante, în copie;

c) extras din actul constitutiv și statutul organizației din care să rezulte că activitatea principală o reprezintă educația sau oferirea de asistență pentru persoanele cu handicap;

d) declarație pe propria răspundere, sub sancțiunea art. 326 din Codul penal, că sunt respectate condițiile de autorizare și că

va fi comunicată Autorității orice modificare intervenită cu privire la obiectul principal de activitate, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3 la prezenta procedură.

(2) Documentele menționate la alin. (1) trebuie să fie datate, semnate de către reprezentantul legal, ștampilate, în termen de valabilitate și îndosariate în ordinea în care acestea sunt solicitate, de la lit. a) la d), în mod obligatoriu.

Art. 5. — (1) Cererea pentru eliberarea autorizației este soluționată de către Autoritate în termen de 30 de zile de la data înregistrării acesteia la registratura Autorității.

(2) În cazul în care documentele depuse sunt conforme, structura de specialitate întocmește o notă în care propune președintelui Autorității eliberarea autorizației.

(3) În cazul în care documentele sunt incomplete sau nu sunt respectate condițiile de autorizare prevăzute la art. 3 și 4, Autoritatea transmite o notificare de respingere a cererii, în termen de 15 zile de la data înregistrării.

(4) După transmiterea notificării de respingere a cererii, documentele lipsă sau neconforme se pot transmite la Autoritate în condițiile art. 4.

Art. 6. — În cazul în care nu mai sunt îndeplinite condițiile în baza cărora a fost eliberată autorizația, instituția sau organizația are obligația să informeze atât autoritățile vamale, cât și Autoritatea.

Art. 7. — Fiecare autorizație eliberată este evidențiată de către structura de specialitate a Autorității într-un registru special.

Art. 8. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta procedură.

*ANEXA Nr. 1
la procedură*

ANTET

AUTORIZAȚIE pentru primirea de articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import

nr. /

.....¹, care funcționează în/cu sediul social în, str. nr., ap., sectorul/județul, având numărul de înregistrare în registrul comerțului, codul unic de înregistrare din data de, având numărul și data înscrierii în registrul asociațiilor și fundațiilor, codul de înregistrare fiscală din data de, cu sediul secundar în, str. nr., bl., ap., sectorul/județul, este autorizată să primească articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import, potrivit prevederilor art. 53 alin. (1) lit. a) din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare.

În conformitate cu prevederile art. 55 alin. (1) din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016, cu modificările ulterioare, în cazul în care nu mai sunt îndeplinite condițiile în baza cărora a fost eliberată prezenta autorizație,² se obligă să informeze atât autoritățile vamale, cât și Autoritatea Națională pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții.

Președintele Autorității Naționale pentru Drepturile Persoanelor cu Dizabilități, Copii și Adopții,
(L.S.)

¹ Se completează denumirea organizației/instituției.

² Se completează denumirea organizației/instituției.

C E R E R E
pentru eliberarea autorizației

Subsemnatul(a), legitimat(ă) cu BI/CI seria nr., CNP, reprezentant legal al:

 instituției publice (IP),

(denumirea)

cu sediul social în localitatea, județul/sectorul, str. nr.,

cod unic de înregistrare (CUI)

 organizației neguvernamentale (ONG),

(denumirea)

cu sediul în localitatea, județul/sectorul, str. nr., bl., sc., ap., numărul și data înscrierii în registrul
asociațiilor și fundațiilor/....., cod de înregistrare fiscală/data atribuiriisolicit eliberarea autorizației pentru primirea de articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import, potrivit prevederilor
art. 53 alin. (1) lit. a) din anexa nr. 1 la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea
de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1)
lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme
pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare.

Data

Solicitant,

.....,

(semnătura și ștampila)

D E C L A R A Ț I E P E P R O P R I A R Ă S P U N D E R E

Subsemnatul(a), legitimat(ă) cu BI/CI seria nr., CNP, reprezentant legal al:

 instituției publice (IP),

(denumirea)

cu sediul social în localitatea, județul/sectorul, str. nr., cod unic de înregistrare (CUI)

 organizației neguvernamentale (ONG),

(denumirea)

cu sediul în localitatea, județul/sectorul, str. nr., bl., sc., ap., numărul și data înscrierii în registrul
asociațiilor și fundațiilor/....., cod de înregistrare fiscală/data atribuiriideclar pe propria răspundere, sub sancțiunea art. 326 din Codul penal, că sunt respectate toate condițiile de autorizare
pentru a primi articole scutite de taxa pe valoarea adăugată la import, în baza prevederilor Ordinului ministrului finanțelor publice
nr. 105/2016 pentru aprobarea Normelor privind scutirea de la plata taxei pe valoarea adăugată și a accizelor pentru importurile
definitive ale anumitor bunuri, prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. d) și art. 395 alin. (7) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal,
precum și a Procedurii privind autorizarea unor organisme pentru a importa bunuri în regim de scutire, cu modificările ulterioare.

Data

Semnătura și ștampila

.....

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN**privind aprobarea derogării în scop științific pentru specia castor (*Castor fiber*)**

Având în vedere Referatul de aprobare nr. DB/196.778 din 15.03.2021 al Direcției biodiversitate, ținând seama de Avizul Academiei Române nr. 401/CJ din 12.11.2020, luând în considerare prevederile art. 1 alin. (1) lit. b) din Procedura de stabilire a derogărilor de la măsurile de protecție a speciilor de floră și faună sălbatice, aprobată prin Ordinul ministrului mediului și al ministrului agriculturii, pădurilor și dezvoltării rurale nr. 203/14/2009,

în temeiul prevederilor art. 38 alin. (1) lit. a) și alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, al art. 57 alin. (1), (4) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 43/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Prin derogare de la prevederile art. 33 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, se aprobă capturarea în vederea prelevării de probe biologice a 200 de exemplare din specia *Castor fiber* de pe raza râului Olt, inclusiv Râul Negru, care cuprinde arealul speciei de la Bălan (HR) la Râmnicu Vâlcea (VL) pe Olt și de la Lemnia (CV) la Chichiș (CV) pe Râul Negru în zonele de concentrare a adăposturilor. Fiecare exemplar va fi eliberat în aceeași zonă din care a fost capturat, pentru a limita stresarea exemplarelor.

Art. 2. — (1) Derogarea se stabilește de la data intrării în vigoare a prezentului ordin până la data de 31 ianuarie 2022.

(2) Capturarea se realizează numai de către Institutul Național de Cercetare și Dezvoltare în Silvicultură „Marin Drăcea” (ICAS), denumit în continuare *beneficiar*, cu personal tehnic de specialitate și cu respectarea prevederilor Legii vânătorii și a protecției fondului cinegetic nr. 407/2006, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pentru activitatea prevăzută la alin. (2) se va solicita și obține autorizația de mediu pentru recoltare/capturare.

Art. 3. — (1) În termen de 7 zile de la data capturării, beneficiarul are obligația să transmită autorității județene pentru protecția mediului de pe raza administrativ-teritorială unde s-a desfășurat acțiunea de capturare un raport asupra fiecărei acțiuni derulate în baza derogării obținute.

(2) Modelul raportului asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Agenția județeană pentru protecția mediului transmite Agenției Naționale pentru Protecția Mediului, în maximum 30 de zile de la data aplicării derogării, un raport referitor la rezultatele acesteia în baza datelor prevăzute la alin. (1).

Art. 4. — Controlul aplicării derogării se exercită de către personalul împuternicit din cadrul subunităților teritoriale de specialitate ale autorității publice centrale care răspunde de protecția mediului.

Art. 5. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Tánczos Barna

București, 23 martie 2021.
Nr. 505.

ANEXĂ

RAPORT**asupra acțiunii derulate în baza derogării obținute**

— model —

Solicitant

Specia pentru care s-a acordat derogarea

Numărul exemplarelor

Stadiul de dezvoltare

Starea exemplarelor înainte de prelevare

Starea exemplarelor după prelevare

Locul de prelevare

Data prelevării

Mijloace, instalații și metode avute în vedere

Stocarea și destinația specimenelor

MOTIVUL RECOLTĂRII/DEROGĂRII

- În interesul protejării faunei și florei sălbatice, precum și al conservării habitatelor naturale
- Pentru prevenirea producerii unor daune importante, în special asupra culturilor agricole, animalelor domestice, pădurilor, pescăriilor, apelor și altor bunuri
- În interesul sănătății și al securității publice sau pentru alte rațiuni de interes public major, inclusiv de natură socială ori economică, și pentru consecințe benefice de importanță fundamentală pentru mediu
- În scopuri de repopulare și reintroducere a acestor specii, precum și pentru operațiuni de reproducere necesare în acest scop
- Pentru a permite, în condiții strict controlate, într-o manieră selectivă și într-o măsură limitată, prinderea sau deținerea unui număr limitat și specificat de exemplare
- (Ațașați documentele care să justifice recoltarea exemplarelor în conformitate cu motivul derogării.)

Data

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 12

din 18 februarie 2021

Dosar nr. 3.274/1/2020

Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Lucia Tatiana Rog	— judecător la Secția penală
Rodica Aida Popa	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Constantin Epure	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Andrei Claudiu Rus	— judecător la Secția penală
Eleni Cristina Marcu	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția penală, în Dosarul nr. 12.831/280/2019/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

2. Dacă noțiunea de «folos necuvenit» prevăzută de art. 132 din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei «valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro», prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu consecința atragerii competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.”

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 3.274/1/2020 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Ședința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat domnul Mădălin Marian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Judecător-raportor a fost desemnată, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna judecător Francisca Maria Vasile, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna Marinela Mincă.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 3.274/1/2020 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

S-a mai arătat că la dosar au fost transmise puncte de vedere de către Direcția legislație, studii, documentare și informare juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și de către Centrul de cercetări în științe penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara.

În continuare, a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Francisca Maria Vasile, care a fost înaintat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat doamnei procuror Marinela Mincă să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 3.274/1/2020.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut că sesizarea formulată de Tribunalul Argeș este inadmisibilă.

A menționat că jurisprudența Completului pentru dezlegarea unei chestiuni de drept în materie penală a statuat că decizia care s-ar pronunța ar trebui să fie de natură să producă un efect concret asupra conținutului hotărârii. A arătat că sesizarea trebuie să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale, și nu la obținerea unei soluții care să țină de particularitățile concrete ale cauzei.

A precizat că instanța supremă nu se poate substitui în cadrul acestui mecanism instanței de trimitere pentru a pronunța soluția pe care trebuie să o pronunțe această instanță cu privire la organul de urmărire penală care era competent să dispună trimiterea în judecată în cauza respectivă.

A considerat că nu sunt întrunite condițiile de admisibilitate și din perspectiva faptului că textul de lege este clar, previzibil și nu este susceptibil de interpretări.

De asemenea, a menționat că, potrivit art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului 43/2002, sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile de abuz în serviciu atunci când s-a cauzat o pagubă care este mai mare de 1.000.000 euro.

Totodată, a arătat că instanța de trimitere are repere în Decizia Curții Constituționale nr. 458/2017, prin care s-a statuat că nu există suprapunere între noțiunea de „pagubă” care se regăsește în cuprinsul infracțiunii prevăzute de art. 297 din Codul penal și cea de „folos necuvenit” regăsită în cuprinsul art. 132 din Legea nr. 78/2000, relevante fiind paragrafele 32 și 33.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu mai sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎN ALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 5 noiembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 12.831/280/2019/a1, Tribunalul Argeș — Secția penală, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

1. *Dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.*

2. *Dacă noțiunea de „folos necuvenit” prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro”, prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu consecința atragerii competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.*

II. Expunerea succintă a cauzei

Tribunalul Argeș — Secția penală este investit, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea contestației formulate de inculpații T.I. și S.G. împotriva Încheierii penale din data de 19.12.2019, pronunțată de Judecătoria Pitești în Dosarul nr. 12.831/280/2019/a1.

Prin încheierea menționată, judecătorul de cameră preliminară, în baza art. 346 alin. (2) din Codul de procedură penală, a respins cererile și excepțiile invocate și a constatat legalitatea sesizării instanței cu Reținerii nr. 98/P/2018 al Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș privindu-i pe: inculpatul Ș.N., trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu în formă continuată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal; inculpatul T.I., trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu, în formă continuată, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal, și pe inculpatul S.G., trimis în judecată în stare de libertate pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la abuz în serviciu, în formă continuată, prevăzută de art. 48 din Codul penal raportat la art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării cauzei.

Împotriva încheierii mai sus menționate, inculpații S.G. și T.I. au formulat contestație, aceștia invocând aceleași motive care au argumentat cererile și excepțiile formulate cu ocazia primului ciclu procesual de cameră preliminară. Astfel, inculpatul S.G. a invocat greșita încadrare juridică a faptelor reținute în sarcina sa, nulitatea unor acte de urmărire penală efectuate de către un procuror necompetent, împlinirea termenului prescripției speciale a răspunderii penale, necesitatea suplimentării probatoriului, neclaritatea reținerii determinată de o formulare ambiguă, ceea ce ar determina imposibilitatea

observării naturii acuzației, și a solicitat admiterea contestației, desființarea încheierii pronunțate și rejudecarea cererilor și excepțiilor invocate; inculpatul T.I. a invocat nelegalitatea respingerii excepției de necompetență materială a organelor de urmărire penală, inculpatul fiind trimis în judecată sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 alin. (1) din Codul penal cu aplicarea art. 35 alin. (1) și art. 5 din Codul penal, iar din descrierea faptei de către procuror a rezultat prejudicierea bugetului local cu suma de 505.160 lei. Raportat la dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, a susținut că, în cauză, competența de efectuare a urmăririi penale ar fi aparținut Direcției Naționale Anticorupție, și nu Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești. Ca urmare, actele de urmărire penală efectuate de procurorii din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești sau Parchetului de pe lângă Tribunalul Argeș au fost realizate de organe judiciare necompetente material, sub sancțiunea nulității absolute, aspect ce impune și reținerea neregularității rechizitoriului.

La data de 16 martie 2020, inculpatul-contestator T.I. a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: „dacă infracțiunea de abuz în serviciu în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002”.

La data de 11 iunie 2020, inculpatul-contestator S.G. a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor chestiuni de drept: „dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002”.

Contestatorii-incipuți T.I. și S.G., prin apărători, au susținut admisibilitatea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, precizând că sesizarea s-a realizat la cererea unei părți, într-o cauză aflată în ultimă instanță în procedura de cameră preliminară, invocând sub ultimul aspect deciziile nr. 22/2016, nr. 14/2017, nr. 19/2017 și nr. 2/2018 ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. S-a mai arătat că între chestiunea de drept supusă analizei și soluționarea cauzei în procedura de cameră preliminară există o strânsă legătură, întrucât s-a invocat neregularitatea rechizitoriului sub forma nelegalității rezultate din întocmirea acestuia de un procuror necompetent să efectueze urmărirea penală, actele de urmărire penală fiind efectuate de organe judiciare necompetente material, impunându-se anularea acestora și restituirea cauzei la organul de urmărire penală, iar asupra problemei de drept care formează obiectul sesizării, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau prin soluționarea unui recurs în interesul legii și

respectiva chestiune de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Reprezentantul Ministerului Public a concluzionat în sensul respingerii solicitării de sesizare a Înaltei Curți în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept pusă în discuție, apreciind că nu sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a precizat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate:

1. Potrivit art. 36 alin. (2) teza finală din Codul de procedură penală, tribunalul este investit cu judecarea cauzei în contestație și, potrivit dispozițiilor art. 425¹ alin. (7) din Codul de procedură penală, „contestația se soluționează prin decizie, care nu este supusă niciunei căi de atac”, rămânând definitivă la data pronunțării acesteia, fiind astfel îndeplinită condiția prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală referitoare la soluționarea cauzei în ultimă instanță.

S-a apreciat că legiuitorul a avut în vedere orice cauză aflată în competența instanțelor penale, în care sesizarea completului a fost realizată prin cerere, propunere, rechizitoriu, acord de recunoaștere a vinovăției, indiferent dacă competența de soluționare aparține judecătorului de cameră preliminară, judecătorului de drepturi și libertăți sau instanței de judecată.

2. Contestatorii-inculpați și instanța, din oficiu, au identificat o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a contestației formulate împotriva încheierii judecătorului de cameră preliminară: *Dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002; dacă noțiunea de „folos necuvenit” prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro”, prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu consecința atragerii competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.*

Chestiunea de drept la care face referire art. 475 din Codul de procedură penală impune examinarea acesteia din perspectiva existenței unei ambiguități a dispoziției legale supuse interpretării, ce ar putea da naștere mai multor soluții, prin interpretări diferite. Dezlegarea chestiunii de drept nu implică analiza condițiilor de fapt și de drept specifice cauzei, însă este incidentă în cauza de față și ar putea influența soluția finală.

S-a reținut că obiectul chestiunii de drept îl constituie dispoziții legale de drept procesual, iar soluția dată se poate repercuta semnificativ asupra rezolvării fondului, invocând Decizia nr. 7/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materia penală. S-a apreciat că problema supusă analizei ar putea fi necesară și obligatorie pentru tranșarea cauzei pe fond, urmând a se regăsi în soluția ce urmează a fi dată.

3. Asupra chestiunii de drept enunțate Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat nici printr-un recurs în interesul legii, nici printr-o hotărâre prealabilă.

4. Chestiunea de drept enunțată nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 5.11.2020.

Cu privire la fondul cererii, completul de cameră preliminară a reținut că, potrivit dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, una dintre atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție constă în efectuarea urmăririi penale, în condițiile prevăzute în Codul de procedură penală, de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și de ordonanța de urgență anterior menționată pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 care sunt, potrivit art. 13, în competența Direcției Naționale Anticorupție.

Totodată, s-a reținut că, dacă în înțelesul Legii nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, astfel cum acesta este detaliat în art. 5 alin. (1) și (2) din actul normativ în discuție, legiuitorul a dorit să clarifice care sunt infracțiunile de corupție (respectiv cele prevăzute de art. 289—292 din Codul penal, inclusiv când acestea sunt comise de persoanele prevăzute de art. 308 din Codul penal) și care sunt infracțiunile asimilate infracțiunilor de corupție (respectiv infracțiunile prevăzute de art. 10—13 din Legea nr. 78/2000), nu în același sens se pot interpreta și dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

Mai mult decât atât, în sens larg, în sens generic, ambele categorii de infracțiuni sunt infracțiuni de corupție, în raport atât cu titulatura actului normativ „pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție”, cât și cu scopul Legii nr. 78/2000, astfel cum acesta este rezumat în art. 1 alin. (1), respectiv instituirea de măsuri de prevenire, descoperire și sancționare a faptelor de corupție.

În opinia completului de cameră preliminară de la instanța de trimitere, dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 se impun a fi interpretate în sensul că în competența Direcției Naționale Anticorupție intră infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, fără distincție după cum acestea sunt infracțiuni de corupție sau infracțiuni asimilate celor de corupție, distincție pe care interpretul nu o poate face, cu atât mai mult cu cât normele de competență sunt norme imperative, de strictă interpretare. S-a reținut că sintagma „infracțiune de corupție”, prevăzută în art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, nu se poate interpreta decât în sensul său generic, în lipsa unei distincții a legiuitorului.

Infracțiunea de abuz în serviciu, atât în forma sa de bază, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, cât și în varianta agravată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000, este o infracțiune de rezultat, aceasta consumându-se în momentul producerii urmării imediate descrise în norma de incriminare. Pentru a fi reținută comiterea infracțiunii de abuz în serviciu în varianta agravată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 sunt necesare atât întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii în forma de bază, prevăzută de art. 297 alin. (1) din Codul penal, cât și a condiției cerute de textul special de incriminare, art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, respectiv obținerea de către funcționarul public, autor al infracțiunii de abuz în serviciu, a unui avantaj patrimonial sau nepatrimonial necuvenit, pentru sine sau pentru altul, neavând relevanță pentru existența infracțiunii în forma prevăzută de legea specială faptul că avantajul obținut prin comiterea faptei reprezintă mai mult sau mai puțin decât rezultatul infracțiunii de abuz în serviciu.

S-a reținut că valoarea pagubei materiale și valoarea sumei sau a bunului ce formează obiectul infracțiunii de corupție sunt noțiuni distincte. S-a considerat că se impune a se analiza dacă

noțiunea de „folos necuvenit” se circumscrie sintagmei de „valoare a sumei care formează obiectul infracțiunii de corupție” în sensul dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

Atât în doctrină, cât și în practica judiciară este unanim acceptat că, de principiu, atât infracțiunile de corupție, cât și infracțiunea de abuz în serviciu nu au obiect material.

Or, s-a apreciat că, în considerarea acestei realități practice și juridice, sintagma obiectul infracțiunii de corupție” din cuprinsul art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu se referă la obiectul material al infracțiunii de corupție.

Pe cale de consecință, prin „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție”, în sensul dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, se au în vedere tocmai foloasele, avantajele dobândite prin comiterea infracțiunii de corupție (în sensul generic reținut mai sus), respectiv bani, bunuri, valori, orice avantaje patrimoniale necuvenite, a căror valoare este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

În concluzie, s-a apreciat că infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție este o infracțiune de corupție în sensul dispozițiilor art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, iar valoarea folosului necuvenit, echivalent cu suma stabilită drept prejudiciu, reprezentând valoarea sumei ce formează obiectul infracțiunii de corupție, în situația în care depășește echivalentul în lei al sumei de 10.000 de euro, atrage competența Direcției Naționale Anticorupție, în temeiul dispozițiilor art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

IV. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Departamentul de Drept Public din cadrul Facultății de Drept a *Universității de Vest din Timișoara*, prin lector universitar doctor Laura Maria Stănilă, a opinat în sensul că, în raport cu jurisprudența instanței supreme în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate.

În acest sens s-a apreciat că, în cauză, nu este îndeplinită condiția conform căreia sesizarea trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce trebuie să fie o veritabilă problemă de drept.

S-a arătat că sesizarea este admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege care să fie de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora. Or, dispozițiile legale cu privire la care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt clare și lipsite de echivoc. În legătură cu această condiție, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a reținut faptul că „sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală, trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate” (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016).

S-a apreciat că, în speța de față, dispozițiile legale sunt lipsite de echivoc. Astfel, potrivit art. 13² din Legea nr. 78/2000, „în cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime”.

Potrivit art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002: „(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții: a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.”

Infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 este o variantă agravată a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 din Codul penal.

S-a precizat că infracțiunea de abuz în serviciu prevăzută de art. 297 este o infracțiune de serviciu, fiind reglementată în capitolul II titlul V din Codul penal, capitol intitulat „Infracțiuni de serviciu”.

Astfel, este evident că și infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune de serviciu.

S-a arătat că, după cum reține și Tribunalul Argeș, dispozițiile procedurale privind competența organelor de urmărire penală sunt de strictă interpretare și aplicare.

Raportat la dispozițiile art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, este evident faptul că lit. a) a acestui alineat prevede două ipoteze în care competența de efectuare a urmăririi penale este atribuită Direcției Naționale Anticorupție.

În primul rând, indiferent de calitatea persoanelor, competența de efectuare a urmăririi penale pentru toate infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 este atribuită Direcției Naționale Anticorupție dacă paguba materială este mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro.

În al doilea rând, competența de efectuare a urmăririi penale este atribuită acestei unități de parchet în cazul infracțiunilor de corupție din Legea nr. 78/2000 (prevăzute de art. 6—9 din acest act normativ, reglementate în secțiunea a 2-a din capitolul III, secțiune intitulată „Infracțiuni de corupție”), indiferent de calitatea persoanelor, dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

Această interpretare se impune cu puterea evidenței din moment ce legiuitorul impune condiția ca „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție” să fie mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro. Or, numai în cazul unei infracțiuni de corupție se poate discuta despre „obiectul infracțiunii de corupție”.

S-a mai susținut că infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 este o infracțiune de serviciu, și nu o infracțiune de corupție, fiind reglementată în secțiunea a 3-a a capitolului II din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, intitulată „Infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție”.

Dacă legiuitorul ar fi dorit ca și efectuarea urmăririi penale pentru infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție să fie în competența Direcției Naționale Anticorupție, ar fi prevăzut expres competența acestei unități de parchet în cuprinsul art. 13¹ lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, fie prin indicarea expresă a art. 13² din Legea nr. 78/2000, fie prin reglementarea competenței Direcției Naționale Anticorupție pentru cercetarea infracțiunilor asimilate infracțiunilor

de corupție (art. 10—16) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

Prin urmare, este evident că Direcția Națională Anticorupție nu are competența de a efectua urmărirea penală în cazul infracțiunii de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în quantum superior sumei de 10.000 euro.

S-a mai arătat că, în raport cu acest raționament, nu se mai impune lămurirea celei de-a doua întrebări, întrucât rămâne fără relevanță juridică penală solicitarea de a echivala noțiunea de „folos necuvenit” prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 cu sintagma „valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro” prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, din moment ce, chiar în ipoteza existenței unei asemenea asimilări, competența materială a Direcției Naționale Anticorupție este oricum exclusă pentru considerentele deja expuse.

Față de aceste considerente, s-a apreciat că intervenția instanței supreme nu se justifică în cauză, aceasta putând fi legitimă doar în situația în care s-ar tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut sau succesiune în timp pot da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unicitatea aplicării lor de către instanțele naționale, după cum s-a reținut de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală în Decizia nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017.

V. Opinia Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 2.255/C/3.214/III-5/2020, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul de vedere asupra chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu s-a solicitat.

Prin opinia transmisă la dosarul cauzei s-a arătat că solicitarea formulată de Tribunalul Argeș este inadmisibilă.

Astfel, s-a arătat că, pentru a fi admisibilă, solicitarea fundamentată pe procedura prevăzută de art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală trebuie să îndeplinească următoarele condiții: sesizarea să fie formulată în cursul judecății de un complet investit cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță; problema de drept a cărei dezlegare se solicită să nu fi fost supusă examenului Înaltei Curți de Casație și Justiție, nestatuându-se asupra ei printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare; de lămurirea chestiunii de drept să depindă soluționarea pe fond a cauzei în care a fost invocată.

S-a arătat că, dacă se constată că cea de-a doua condiție este îndeplinită, referitor la celelalte două condiții se impun unele precizări.

Astfel, chiar dacă art. 475 din Codul de procedură penală folosește sintagma „în cursul judecății”, s-a apreciat că legiuitorul nu a dorit să limiteze acest tip de sesizare doar în ceea ce privește judecarea în fond a cauzelor, astfel încât și în procedura de cameră preliminară poate fi formulată o cerere de pronunțare a unei hotărâri prelabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, cu respectarea condiției ca această solicitare să fie făcută de un complet investit cu soluționarea contestației

îndreptate împotriva încheierii pronunțate în fond de judecătorul de cameră preliminară.

În ceea ce privește condiția de admisibilitate privind existența unei chestiuni de drept care ar necesita lămuriri sau interpretări, s-a precizat că aceasta nu este îndeplinită. S-a arătat că această condiție a fost consacrată jurisprudențial de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin deciziile nr. 5 din 10 februarie 2016, nr. 6 din 2 martie 2016, nr. 19 din 14 iunie 2017, nr. 20 din 14 iunie 2017, nr. 2 din 8 februarie 2018 și nr. 5 din 13 februarie 2020.

În jurisprudența mai sus menționată s-a statuat cu privire la înțelesul ce trebuie atribuit sintagmei „chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei”, regăsită în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală.

S-a subliniat că sesizarea în procedura întrebării prelabile trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce și care ar putea da naștere mai multor soluții. *Per a contrario*, procedura nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident încât nu lasă loc de îndoială.

Referitor la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită, s-a arătat că nu reprezintă reale probleme generate de dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale ori de opinii divergente exprimate și argumentate juridic.

I. Astfel, conform dispozițiilor art. 3 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, Direcția Națională Anticorupție este competentă să efectueze urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, care sunt date, potrivit art. 13 din aceeași ordonanță, în competența sa.

Art. 13 alin. (1) lit. a) din același act normativ stabilește că sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, în situația în care acestea au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

S-a menționat că din modul în care a fost redactat acest text rezultă că legiuitorul a dorit să reglementeze două teze diferite în care competența de instrumentare a infracțiunilor prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție revine Direcției Naționale Anticorupție, respectiv dacă:

— paguba materială cauzată este mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro;

— valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

Ministerul Public a apreciat că din interpretarea gramaticală și sistematică a normei rezultă că prima teză care atrage competența Direcției Naționale Anticorupție vizează toate infracțiunile prevăzute de Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cauzatoare de pagube materiale mai mari de 200.000 euro (în echivalent lei), întrucât dispoziția legală nu cuprinde nicio mențiune cu privire la felul/tipul acestora.

În cadrul celei de a II-a teze însă legiuitorul a menționat în mod expres drept criteriu de stabilire a competenței ca valoarea mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro să reprezinte suma sau bunul care formează obiectul unei infracțiuni de corupție.

Or, chiar Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în cuprinsul art. 5, definește

expres infracțiunile de corupție ca fiind cele prevăzute la art. 289—292 din Codul penal, inclusiv atunci când acestea sunt comise de persoanele prevăzute la art. 308 din același cod, iar infracțiunile prevăzute la art. 10—13 din lege sunt denumite infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție, conturându-se astfel intenția clară a legiuitorului de a delimita cele două categorii.

S-a apreciat că, având în vedere că Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și Codul penal (art. 289—292), pe de o parte, și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, pe de altă parte, au fost concepute pentru a fi aplicate în mod conjugat în materia infracțiunilor de corupție, se poate concluziona că aceste acte normative trebuie interpretate prin coroborare, iar în ipoteza în care „infracțiunile de corupție” sunt definite expres în cuprinsul primelor două acte normative ca având o sferă de aplicare mai restrânsă, fără a le include și pe cele asimilate infracțiunilor de corupție, aceeași interpretare trebuie să fie incidentă și în cazul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

În aceste condiții, ținând cont și de faptul că normele de competență sunt de strictă interpretare, chiar dacă folosul necuvenit obținut în urma săvârșirii unei infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție depășește echivalentul în lei a 10.000 euro, nu este atrasă competența Direcției Naționale Anticorupție.

În plus, infracțiunea de abuz în serviciu în varianta agravată în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit trebuie să prezinte toate elementele de structură ale conținutului variantei-tip, descrisă de art. 297 din Codul penal, fiind astfel o infracțiune de rezultat, și nu de pericol.

Astfel, consumarea infracțiunii are loc în momentul producerii uneia dintre urmările prevăzute de textul de incriminare, iar în situația în care urmarea o constituie o pagubă, pentru a fi atrasă competența Direcției Naționale Anticorupție de a efectua urmărirea penală, trebuie îndeplinit criteriul „valorii acestei pagube materiale”, prin depășirea limitei de 200.000 euro în echivalent lei prevăzute de dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a) teza I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

II. Raportat la concluzia anterior enunțată, în sensul că dispozițiile art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 nu se aplică și în cazul infracțiunilor asimilate celor de corupție, s-a apreciat că nu se mai impune a se analiza cea de-a doua chestiune de drept, respectiv dacă noțiunea de „folos necuvenit” prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 poate reprezenta o „sumă sau bun care formează obiectul unei infracțiuni de corupție”.

Cu toate acestea, s-a menționat că, în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 458/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 13 noiembrie 2017, s-a arătat că, în situația infracțiunii de abuz în serviciu în forma agravată prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, „obținerea unui folos necuvenit” constituie urmarea imediată a acestei fapte, astfel încât acest folos nu mai poate fi catalogat ca fiind obiect al infracțiunii.

Prin urmare, raportat la conținutul și interpretarea dispozițiilor legale existente în materie, s-a apreciat că problemele relevante de instanța de sesizare nu reprezintă veritabile chestiuni de drept.

VI. Examenul jurisprudenței în materie

1. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

1.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

1.2. În ceea ce privește deciziile de speță, nu au fost identificate decizii relevante.

2. Jurisprudența Curții Constituționale

Decizia nr. 458 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 13 noiembrie 2017, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 15 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, raportate la art. 13² din același act normativ, cu referire la infracțiunea de abuz în serviciu, sunt neconstituționale.

În considerentele obligatorii, paragrafele 31—33, instanța de contencios constituțional a reținut următoarele:

31. (...) *Curtea apreciază că reglementarea cuprinsă în art. 297 din Codul penal întregește conținutul normei de trimitere, reprezentată de art. 13² din Legea nr. 78/2000, prima dispoziție legală devenind suportul juridic al celei de-a doua. Cu alte cuvinte, infracțiunea prevăzută de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 prezintă trăsăturile constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu la care se adaugă condiția referitoare la obținerea de către funcționarul public, pentru sine ori pentru altul, a unui folos necuvenit. Concluzia ce se impune, din economia modului de reglementare a dispozițiilor art. 13² din Legea nr. 78/2000, este aceea că pentru a deveni aplicabile aceste dispoziții este necesar să se constate mai întâi că faptele săvârșite întrunesc toate elementele de structură ale conținutului variantei-tip descrise de art. 297 din Codul penal.*

32. *Astfel, Curtea constată că situația premisă ce stă la baza infracțiunii prevăzute de dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000 presupune întotdeauna constatarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în forma sa tip. Doar după constatarea existenței infracțiunii de abuz în serviciu în varianta-tip se poate trece la analiza îndeplinirii condiției speciale referitoare la urmarea imediată a acestei fapte, respectiv condiția ca subiectul activ al infracțiunii să fi obținut pentru sine sau pentru altul un folos necuvenit.*

33. *Curtea observă că această concluzie este susținută și de faptul că în jurisprudența sa, analizând constituționalitatea noțiunii de „folos necuvenit”, nu a realizat o suprapunere a elementului „pagubă” (regăsit în art. 297 din Codul penal) cu cel de „folos necuvenit” (regăsit în dispozițiile art. 13² din Legea nr. 78/2000) în sensul aprecierii că cele două reprezintă noțiuni ce se asimilează. Dimpotrivă, Curtea Constituțională a analizat separat cele două elemente, tocmai pentru că acestea au o existență de sine stătătoare în contextul săvârșirii infracțiunii. Cu alte cuvinte, producerea pagubei, deși uneori se poate converti într-un folos necuvenit, nu este întotdeauna echivalentă cu obținerea acestui folos. De asemenea, cele două elemente nu se exclud reciproc, ci, din contră, doar după constatarea întrunirii elementelor constitutive ale infracțiunii de abuz în serviciu în forma sa tip, care presupune cauzarea pagubei sau vătămarea drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, se poate trece la a se constata dacă s-a obținut de către funcționar un folos necuvenit, fiind, în consecință, săvârșită infracțiunea prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000. (...)*

VII. Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. **Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție** este în sensul inadmisibilității sesizării, întrucât prima întrebare nu îndeplinește condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept, conturată în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, iar a doua întrebare implică interpretarea considerentelor obligatorii ale unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională, interpretare care nu poate fi realizată pe calea hotărârii prealabile.

În argumentarea opiniei exprimate s-a arătat că, referitor la prima întrebare, în conformitate cu jurisprudența consolidată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, condiția de admisibilitate privind existența unei veritabile chestiuni de drept nu este îndeplinită, cu consecința inadmisibilității sesizării, în ipoteza în care instanța de trimitere solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție rezolvarea propriu-zisă a cauzei concrete, depășind cadrul unei interpretări *in abstracto* a dispozițiilor legale. În acest sens s-au invocat considerentele Deciziei nr. 14 din 18 mai 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.317/1/2016, ale Deciziei nr. 17 din 24 septembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 1.816/1/2019, ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală și ale Deciziei nr. 6 din 17 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.030/1/2019 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Având în vedere jurisprudența citată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, s-a apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la prima întrebare este inadmisibilă, pentru neîndeplinirea condiției referitoare la existența unei veritabile chestiuni de drept, întrucât, față de modul în care este formulată prima întrebare de către instanța de trimitere, sesizarea tinde la rezolvarea propriu-zisă de către Înalta Curte de Casație și Justiție a cauzei cu care tribunalul a fost investit, depășind cadrul unei interpretări *in abstracto* a dispozițiilor legale.

Astfel, instanța de trimitere descrie în conținutul întrebării elementele concrete ale faptei reținute în rechizitoriu, menționează încadrarea juridică și solicită instanței supreme să stabilească, pe calea hotărârii prealabile, în cauza concretă, competența de efectuare a urmăririi penale.

Or, din modul în care este formulată prima întrebare rezultă că nu este îndeplinită condiția privind existența unei veritabile chestiuni de drept, deoarece tribunalul solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție, în procedura prevăzută în art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, să stabilească dacă, în cauza concretă, competența de efectuare a urmăririi penale aparține sau nu Direcției Naționale Anticorupție. Practic, prin întrebarea formulată, tribunalul solicită rezolvarea cauzei cu care a fost investit, prin stabilirea de către instanța supremă a competenței de efectuare a urmăririi penale, pe baza descrierii elementelor concrete ale faptei reținute în rechizitoriu și a încadrării juridice, iar nu interpretarea *in abstracto* a dispozițiilor legale.

De asemenea, s-a mai arătat că sesizarea este inadmisibilă, întrucât instanța de trimitere întreabă, în mod direct, instanța supremă dacă infracțiunea pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, cu descrierea reținută prin rechizitoriu, „este de competența Direcției Naționale Anticorupție”. Prin această întrebare, tribunalul tinde la soluționarea propriu-zisă a contestației cu care este investit în procedura camerei preliminare și la identificarea soluției concrete care trebuie pronunțată în calea de atac a contestației, transferând Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală atributul de a soluționa contestația în procedura camerei preliminare.

Așa cum rezultă din considerentele Deciziei nr. 6 din 17 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.030/1/2019, anterior invocată, acest atribut îi revine exclusiv instanței de trimitere, nefiind admisibil ca, pe calea hotărârii prealabile, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală să se substituie instanței de trimitere și să soluționeze, în concret, calea de atac cu care instanța de trimitere a fost investită.

În ceea ce privește cea de-a doua întrebare, s-a apreciat că, în acord cu jurisprudența constantă a Completului pentru

dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, interpretarea considerentelor obligatorii ale unei decizii pronunțate de Curtea Constituțională nu poate fi realizată pe calea hotărârii prealabile. Astfel, au fost invocate considerentele Deciziei nr. 5 din 21 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 41/1/2019, ale Deciziei nr. 7 din 10 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.323/1/2019, și ale Deciziei nr. 11 din 28 aprilie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 347/1/2020, ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

S-a arătat că, așa cum rezultă din jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate interpreta, în cadrul mecanismului reglementat în art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală, considerentele obligatorii ale unei decizii a Curții Constituționale, sesizarea instanței de trimitere care implică o astfel de interpretare fiind inadmisibilă.

Or, prin considerentele obligatorii ale Deciziei nr. 458/2017, Curtea Constituțională a stabilit semnificația condiției privind obținerea unui folos necuvenit în economia dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

S-a menționat că, prin paragraful nr. 32 al Deciziei nr. 458/2017, Curtea Constituțională poziționează condiția privind obținerea unui folos necuvenit în sfera urmării imediate a infracțiunii prevăzute în dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție. În consecință, pe calea hotărârii prealabile, condiției privind obținerea unui folos necuvenit nu îi poate fi atribuită o altă semnificație decât cea stabilită de instanța de contencios constituțional, condiția privind obținerea unui folos necuvenit poziționată în sfera urmării imediate neputând fi re poziționată în sfera obiectului infracțiunii.

În ipoteza particulară în care paguba produsă se convertește într-un folos necuvenit, ipoteză la care se face referire în paragraful 33 al Deciziei Curții Constituționale nr. 458/2017, condiția privind obținerea unui folos necuvenit își menține caracterul de condiție referitoare la urmarea imediată a infracțiunii prevăzute în dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție și nici în această ipoteză folosul necuvenit obținut nu poate fi transformat în obiect al infracțiunii.

Astfel, s-a apreciat că folosul necuvenit obținut, inclus de Curtea Constituțională în sfera urmării imediate, rămâne circumscris acestei sfere, indiferent de actul normativ care se referă la infracțiunea prevăzută în dispozițiile art. 132 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție.

IX. Dispoziții legale incidente

Art. 297 din Codul penal: „(1) Fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, nu îndeplinește un act sau îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o pagubă ori o vătămare a drepturilor sau intereselor legitime ale unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice se pedepsește cu închisoarea de la 2 la 7 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică.

(2) Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului public care, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, îngreudește exercitarea unui drept al unei persoane ori creează pentru aceasta o situație de inferioritate pe teme de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, apartenență politică, avere, vârstă, dizabilitate, boală cronică necontagioasă sau infecție HIV/SIDA.”

Art. 248 din Codul penal din 1969: „Fapta funcționarului public, care, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu, cu știință, nu îndeplinește un act ori îl îndeplinește în mod defectuos și prin aceasta cauzează o tulburare însemnată bunului mers al unui

organ sau al unei instituții de stat ori al unei alte unități din cele la care se referă art. 145 sau o pagubă patrimoniului acesteia se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 5 ani.”

Art. 5 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție: „(1) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni de corupție infracțiunile prevăzute la art. 289—292 din Codul penal, inclusiv atunci când acestea sunt comise de persoanele prevăzute la art. 308 din Codul penal.

(2) În înțelesul prezentei legi, sunt infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție infracțiunile prevăzute la art. 10—13.”

Art. 13² din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție: „În cazul infracțiunilor de abuz în serviciu sau de uzurpare a funcției, dacă funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, limitele speciale ale pedepsei se majorează cu o treime.”

Art. 13 alin. (1) lit. a) și (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție: „(1) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute în Legea nr. 78/2000, cu modificările și completările ulterioare, săvârșite în una dintre următoarele condiții:

a) dacă, indiferent de calitatea persoanelor care le-au comis, au cauzat o pagubă materială mai mare decât echivalentul în lei a 200.000 euro ori dacă valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 euro.

(3) Sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile prevăzute la art. 246, 297 și 300 din Codul penal, dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării
Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că sesizarea formulată de Tribunalul Argeș este inadmisibilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

Ca urmare, admisibilitatea sesizării formulate în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de îndeplinirea cumulativă a următoarelor cerințe:

— instanța care a formulat întrebarea, din categoria instanțelor anterior enumerate, să fie investită cu soluționarea cauzei în ultimul grad de jurisdicție;

— problema de drept supusă analizei să nu fi primit o rezolvare anterioară printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și să nu facă obiectul unui asemenea recurs în curs de soluționare;

— soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării.

În cauză sunt îndeplinite doar aparent cerințele cumulative anterior enunțate. Astfel, este îndeplinită condiția referitoare la

existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimă instanță, Tribunalul Argeș fiind investit ca instanță de control judiciar, în Dosarul nr. 12.831/280/2019/a1, cu soluționarea contestației formulate de inculpații T.I. și S.G. împotriva Încheierii penale din data de 19.12.2020, pronunțată de Judecătoria Pitești.

Chestiunea de drept cu a cărei dezlegare a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs.

În ceea ce privește condiția ca soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul sesizării, se reține că, pentru a putea fi declarată admisibilă și a crea obligația de analiză a chestiunii de drept, între problema a cărei lămurire se solicită și soluția ce urmează a fi pronunțată trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că rezolvarea dată chestiunii de drept prin hotărâre prealabilă să producă un efect concret asupra soluției în dosarul judecat de instanța de trimitere, fără a constitui soluția însăși.

Obiectul cauzei deduse judecării instanței de trimitere îl constituie soluționarea contestației formulate de inculpații T.I. și S.G. cu privire la cererile și excepțiile invocate în procedura de cameră preliminară, printre care și aspecte referitoare la competența după materie, inculpații fiind trimiși în judecată pentru infracțiuni de abuz în serviciu.

Înțelesul sintagmei „soluționarea pe fond a cauzei” a fost deslușit prin Decizia nr. 22 din 25 octombrie 2016, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, astfel: în primul rând, „(...) între problema de drept a cărei lămurire se solicită (indiferent dacă ea vizează o normă de drept material sau o dispoziție de drept procesual) și soluția ce urmează a fi dată de către instanță trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia instanței supreme să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 11 din 2 iunie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 11/1/2014, și Decizia nr. 19 din 15 septembrie 2014, pronunțată în Dosarul nr. 20/1/2014).

În al doilea rând, este necesar ca sesizarea să tindă la interpretarea *in abstracto* a unor dispoziții legale determinate, iar nu la rezolvarea implicită a unor chestiuni ce țin de particularitățile fondului speței, cum ar fi analiza întrunirii elementelor constitutive ale unei infracțiuni ori stabilirea încadrării juridice în cauza dedusă judecării (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 14/2015”).

În raport cu maniera formulării întrebării, răspunsul ar constitui soluția, transferând Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală atributul funcțional al instanței de control în procedura de cameră preliminară.

În plus, textul supus analizei este extrem de clar și predictibil. Potrivit art. 13 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, sunt de competența Direcției Naționale Anticorupție infracțiunile de abuz în serviciu din Codul penal dacă s-a cauzat o pagubă mai mare decât echivalentul în lei a 1.000.000 euro. Textul a fost introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție și modificat prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 63/2013, înaintea stabilirii competenței organului de urmărire penală, în prezenta cauză, în favoarea Parchetului de pe lângă Judecătoria Pitești, prin Ordonanța nr. 870/II/6/2018, emisă de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În cazul infracțiunii de abuz în serviciu, relevantă este și Decizia Curții Constituționale nr. 458 din 22 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 890 din 13 noiembrie

2017, care a elucidat, *expressis verbis*, chestiunea evocată în sesizare ce ține de cele două elemente distincte, cu existență de sine stătătoare, elementul „pagubă” și elementul „folos necuvenit”.

Interpretarea considerentelor obligatorii ale unei decizii a Curții Constituționale nu poate fi realizată pe calea hotărârii

prealabile (Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, Decizia nr. 5 din 21 martie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 41/1/2019, Decizia nr. 7 din 10 martie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 3.323/1/2019, și Decizia nr. 11 din 28 aprilie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 347/1/2020).

Pentru considerentele anterior expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

în numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Argeș — Secția penală, în Dosarul nr. 12.831/280/2019/a1, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„1. Dacă infracțiunea de abuz în serviciu, în situația în care funcționarul public a obținut pentru sine ori pentru altul un folos necuvenit, prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 297 din Codul penal sau la art. 248 din Codul penal din 1969, la descrierea căreia s-a reținut, indiferent de calitatea persoanelor care sunt acuzate, obținerea pentru altul a unui folos necuvenit echivalent cu sumele stabilite drept prejudiciu, în quantum superior sumei de 10.000 de euro, este de competența Direcției Naționale Anticorupție, prin raportare la prevederile art. 13 alin. (1) lit. a) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.

2. Dacă noțiunea de «folos necuvenit» prevăzută de art. 13² din Legea nr. 78/2000 se circumscrie sintagmei «valoarea sumei sau a bunului care formează obiectul infracțiunii de corupție este mai mare decât echivalentul în lei a 10.000 de euro», prevăzută de art. 13 alin. (1) lit. a) teza a II-a din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, cu consecința atragerii competenței materiale a Direcției Naționale Anticorupție în temeiul art. 13 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.”

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 18 februarie 2021.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **Daniel Grădinaru**

Magistrat-asistent,
Mădălin Marian Pușcă

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

